

[Justitsministeren.]

vilde være i høj Grad forkasteligt, netop fordi Adgangen til at kunne lade sine Ejendele gaa i Arv til andre i Kraft af den Grundejenskab, der findes hos alle, Trangen til at kunne efterlade sig noget, i allerhøjeste Grad er et Incitament hos Menneskene til den Opsparing, som Samfundet rent nationaløkonomisk ikke kan undvære. I øvrigt tror jeg heller ikke, at nogen i Virkeligheden mener det alvorligt, naar de taler om Afskaffelse af Arveretten, og jeg tror slet ikke, at der er nogen Antydning hos det ærede Medlem Hr. Steincke af Lyst til at gaa denne Vej eller blot propagandere for, at man skulde gaa denne Vej. Saadan var Grundtonen ikke i det ærede Medlems Udtalelser.

Men saa kom det ærede Medlem ind paa, at Tvangsarveretten strider mod liberal Tankegang. Jeg tror, at denne Paastand noget skyldes, at det ærede Medlem ikke rigtig har Forstaaelse af, hvad liberal Tankegang er. Det kan man heller ikke forlange. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem har gjort alt muligt for at sætte sig ind i det, men det er ikke nok at prøve paa at sætte sig ind i det, det skal man føle, det kan man ikke lære sig til. Liberalisme betyder Frihed, men vel at mærke kun Frihed, hvor Friheden ikke kommer i Strid med andre Forhold, der er vigtigere og væsentligere end Friheden, og med fornuftigere Formaaler, som i Kraft af deres Fornuft og Betydning gør, at Friheden maa vige. Det mener jeg netop er Tilfældet her. Her er saa mange Fornuftgrunde og saa mange Forhold, som taler for, at Friheden til at bestemme over sine Efterladenskaber maa vige. Det glæder mig, at det ærede Medlem Fru Ingeborg Hansen maaske furnerer det ærede Medlem Hr. Steincke med lidt Hjælp til at modsige mig; det vil senere vise sig, hvilken Betydning denne Furnering faar. Her er altsaa det, der taler imod at lade Friheden gælde, saa vægtigt, at Friheden maa vige; og det, der taler imod at lade Frihedens gælde, er dette, at naar Mennesker sætter Børn i Verden — og ingen af os har ønsket at blive sat i Verden eller har kunnet udtale Ønsket derom —, og Børnene kommer til at leve under de Kaar, som deres Forældre skaber for sig selv, er det ogsaa naturligt, at Børnene har Krav paa, at Forældrene efterlader dem no-

get af det, som de har opsparet, og som netop ogsaa vil være en Betingelse for, at Børnene vil kunne fortsætte nogenlunde under samme Kaar. Børnene kan ikke have noget Krav paa, at Forældrene skal opspare noget, men har de opsparet noget, er det rimeligt, at nogle af disse Midler gaar til Børnene i Stedet for til fremmede. Dertil kommer det, som, saa vidt jeg husker, ogsaa er gjort gældende i Kommissionsbetænkningen, og som har været nævnt i Dag, den Kalamitet, der vilde følge af, om Forældrene kunde raade frit over, hvad de efterlader sig. Det kunde medføre Splid mellem Børnene indbyrdes og give Anledning til, at Børnene gennem indbyrdes Strid søgte at blive begunstiget paa de andres Bekostning. Jeg tror derfor, det er fornuftigt, at man beholder en vis Tvangsarveret, og at det er retfærdigt, at Børnene, naar Forældrene efterlader sig noget, faar noget deraf.

Det ærede Medlem Hr. Steincke udtalte, at Sproget i Kommissionsbetænkningens Forslag til Lov af og til var mærkeligt og ikke tilstrækkelig klart. Det undrer mig, at det ærede Medlem kan sige dette. Det ærede Medlem er jo i Besiddelse af en særdeles god Opfattelsesevne, man skal ikke overdrive, saa jeg siger en særdeles god Opfattelsesevne. Jeg vil nødig have, at det ærede Medlem skal mene, at jeg overdriver. Jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem med denne Opfattelsesevne kan sige dette. Jeg tror, hvad ogsaa de ærede Medlemmer Hr. Lannung og Hr. Rytter var inde paa, og hvad jeg ogsaa nævnte i min Forelæggelsestale, at man kan sige, at Kommissionens Forslag er affattet i et overmaade smukt og overmaade klart og stringent Lovsprog. Det vil jeg udtale som min Mening; jeg synes, at de Herrer, der har siddet i Kommissionen, i høj Grad har Krav paa denne Anerkendelse.

Hvad angaar de bestaaende Fideikommisser, kan jeg oplyse, at der i Justitsministeriet fra tidligere Tid foreligger udarbejdet et Forslag med Henblik paa en Adgang til at ophæve bestaaende Fideikommisser, og dette Udkast er jeg selvfølgelig indforstaaet med at gøre Udvalget bekendt med. Som jeg sagde i min Forelæggelsestale, er der her et Spørgsmaal, som jeg synes det vil være i høj Grad rimeligt at tage op til Drøftelse, idet jeg har en vis Sympati for,